

PISMO FARANOM - November 2020

LENARTOVA NEDELJA

Zavetnik naše Jeseniške župnije sv. Lenart ima na slovenskih tleh blizu 70 cerkva, kar priča o njegovi priljubljenosti med našimi vernimi predniki. Prve cerkve njemu na čast so nastajale v 12. stoletju, večina od njih pa je bilo zgrajenih po 15. stoletju: sezidali so jih ljudje, ki so se srečno rešili iz turškega ujetništva, ker so se priporočili sv. Lenartu, zavetniku jetnikov. Jeseniška župnija bo leta 2023 praznovala 500. obletnico, torej je bila ustanovljena leta 1523. Značilnost nekaterih cerkva sv. Lenarta je, da so opasane z verigo, skovano iz verig, ki so jih rešeni jetniki prinašali svetniku v dar. To opasanje z verigo pa ni le znamenje zahvale za rešitev iz jetništva, ampak je tudi ostanek prastarega obredja opasovanja, ki jih je poznalo že pogansko verovanje. Naš ugledni narodopisec dr. Niko Kuret razlaga, da so z opasovanjem "predvsem hoteli zavarovati vsak sveti, posvečen prostor, v katerem je bila potem mogoča nemotena pobožnost". Potem navaja pričevanje pisatelja Frana Levstika, da je za (cerkveno) žegnanje v jugozahodni Sloveniji znan naziv 'opasilo', ker je bil "nekdaj običaj, da so o taki priliki cerkev s svečami opasali".

Sveti Lenart je zavetnik jetnikov in običajno ga upodablajo z razbitimi verigami, ker mnogim nedolžnim jetnikom izprosil prostost. Časte ga tudi za zavetnika živine, zlasti konj. Umrl je leta 559 kot opat v Noblacu. Njegovo češčenje v 12. stol. prišlo iz Francije v Nemčijo, zlasti na Bavarsko, od tam pa tudi k nam. Pri nas je sv. Lenart tudi vremenjak. Slovenski vremenski pregovor pravi: »Kakršno je vreme na Lenartovo, tako bo do božiča.«

Vir: Ognjišče

BOŽJA BESEDA 32. NEDELJO MED LETOM

Iz svetega evangelija po Mateju 20,27-38

Tisti čas je Jezus povedal svojim učencem tole priliko: »Nebeško kraljestvo bo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle ženinu naproti. Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet preudarnih. Nespametne so vzele svoje svetilke, niso pa s seboj vzele olja. Preudarne pa so s svetilkami vred vzele v posodicah olje. Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale. Opolnoči pa je nastalo vpitje: ›Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!‹ Tedaj so vse device vstale in pripravile svoje svetilke. Nespametne so rekle preudarnim: ›Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!‹ Toda preudarne so odvrnile: ›Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!‹ Medtem ko so šle kupovat, pa je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla. Pozneje so prišle še druge device in govorile: ›Gospod, gospod, odpri nam!‹ On pa je odgovoril: ›Resnično, povem vam: Ne poznam vas!‹ Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!«

Svetopisemska berila današnjega nedeljskega bogoslužja nas vabijo, da nadaljujemo s premišljevanjem o večnem življenju, ki smo ga začeli z obhajanjem spomina vseh vernih rajnih. V tej točki je zelo jasna razlika med tistim, ki veruje in tistim, ki ne veruje, oziroma, kot lahko rečemo, med tistim, ki ima upanje in tistim, ki nima upanja. Sveti Pavel namreč piše Tesaloničanom: *'Nočemo pa, bratje, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je s tistimi, ki so zaspali, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja'* (1Tes 4,13). Vera v smrt in vstajenje Jezusa Kristusa, pripelje tudi na tem področju do odločilnega razpotja. Ponovno sv. Pavel spominja kristjane v Efezu, da so bili preden so sprejeli veselo sporočilo *'brez upanja in v svetu brez Boga'* (Ef 2,12). Saj grško verovanje, poganski obredi in miti niso bili sposobni osvetliti skrivnosti smrti, kakor pravi starodavni napis: *'In nihil ab nihilo quam cito recidimus'*, kar pomeni *'Iz nič a nič bomo slej ko prej spet padli'*. Če odmislimo Boga, če odmislimo Kristusa, bi svet znova padel v praznino in temo. To pa ponovno srečamo izraženo v sodobnem nihilizmu, s katerim se nehote žal okužijo številni mladi. Vprašanje vstajenja, odpira nov pogled. To je pričakovanje Gospodove vrnitve. Zato nas vodi k premišljevanju o odnosu med sedanjim časom, časom Cerkve in Kristusovega kraljestva, ter prihodnjim časom, ki nas čaka, ko bo Kristus izročil kraljestvo Očetu (prim. 1Kor 15,24). Vsak krščanski pogovor o poslednjih rečeh, ki ga imenujemo *»eshatologija«*, vedno izhaja iz dogodka vstajenja: v tem dogodku so se poslednje reči že začele in so v nekem smislu že navzoče. Sveti Pavel je verjetno leta 52 pisal prvo svoje pismo, Prvo pismo Tesaloničanom, kjer govori o tej Jezusovi vrnitvi, ki se imenuje *parousia* - prihod, nova in dokončna ter očitna navzočnost (prim. 1 Tes 4,13-18). Tesaloničanom, ki imajo svoje dvome in težave, apostol piše tako: *»Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tako tudi tiste, ki so umrli, po Jezusu skupaj z njim pripeljal v slavo«* (4,14). In nadaljuje: *»Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu; nato bomo mi živeči, ki bomo ostali, obenem z njim odneseni na oblakih v višavo, Gospodu naproti, in tako bomo vedno z Gospodom«* (4,16-17). Pavel opisuje Kristusov prihod, *parousio*, posebno živo in s simboličnimi podobami, ki posredujejo preprosto in globoko sporočilo: na koncu bomo vedno z Gospodom. To je bistveno sporočilo, onkraj podob: naša prihodnost je *»bivanje z Gospodom«*, kot verujoči smo že v svojem življenju z Gospodom; naša prihodnost, večno življenje, se je že začelo. Eden od temeljnih elementov je pričakovanje, ki pa je istočasno tudi upanje. To nas spodbuja, da razumemo smisel časa in zgodovine kot *'kairos'*, kot ugodno priložnost za naše zveličanje. Jezus je to skrivnostno resničnost ponazoril s številnimi prilikami, med njimi tudi s priliko o devicah, ki čakajo na ženina. Človek je za časa svojega življenja v nenehnem pričakovanju: ko je otrok želi odrasti, ko odraste se želi uresničiti in uspeti, ko se postara, pričakuje zaslužen počitek. Toda pride čas, ko odkrije, da je premalo upal, če mu poleg službe in družbenega položaja ne ostane nič drugega, v kar bi polagal svoje upanje. Pot človeštva zaznamuje upanje, toda za nas kristjane to upanje vodi gotovost: Gospod je navzoč v minevanju našega življenja ter nas spremlja. Nekega, ne tako oddaljenega dne, bo vse to našlo dopolnitev v Božjem kraljestvu, kraljestvu pravičnosti in miru.

VELIKONOČNA SVEČA, PREBUDI ME!

Nekemu gospodu v župniji je po hudi bolezni umrla žena. Po pogrebu se je oglasil v župnišču, da bi poravnal pogrebne stroške. Tega gospoda prej nisem poznal, saj že dolgo ni hodil v cerkev. Med nama se je razvil pogovor o veri, odnosu do Boga in Cerkve, o njegovih pogledih na smrt in večno življenje. Čez čas je zavzdihnil: »Žena ni bila verna, sam pa sem svojo vero potisnil na skrajno obrobje svojega življenja. Kako zelo mi je žal, da z ženo nikoli nisem spregovoril o smrti. Sedaj je prepozno. Celó, ko sem že gotovo vedel, da se ji naglo približuje ura smrti, sem si zatisnil oči pred to resnico. Nisem ji pomagal, da bi se pred smrtjo srečala z Bogom.« Doživetje smrti nekoga od naših ljubljenih bližnjih nas pretrese. V marsikaterem človeku prebudi celo vero, spraševanje o lastni večnosti. Pravo sporočilo vsake smrti je srečanje z vstalim Kristusom. V svoji globini nagovor smrti v resnici nima nič skupnega z našimi čisto človeškimi občutki žalosti ob ločitvi. V veri bi se brez pomisleka smeli radovati osvobajajočega prehoda iz življenja v življenje. Bog je v vsako človeško dušo nekoč položil nevidni kompas hrepenenja, ki vedno kaže v isto smer: k neminljivemu življenju po smrti. Razlog posebno upravičene bolečine ob izgubi neke osebe bi bil utemeljen ob vednosti, da je ta v življenju zavestno zablodila in se odrekla prvemu cilju. Sploh še, če ga ni bila več sposobna najti in se ga okleniti niti v poslednji uri. Že nakajkrat me je močno zbolelo srce, ko sem prihajal k umirajočim in so ti kljub zavesti skorajšnje smrti zavrnili zakramente in spravo z Bogom. Ne pravijo zaman: »Kakršno življenje, takšna smrt.« Ob pogrebnih obredih smo v naši pokopališki cerkvi prižigali velikonočno svečo. Ob začetku sem se pogosto ozrl na to svečo in se vprašal: »Bog ve, če bo vsaj peščica od navzočih uvidela v tem znamenju sporočilo o Kristusovem vstajenju in večnem življenju rajnih?« Med pogrebi sem na obrazih opažal različne izraze: spoštovanje do umrlega, žalost, solze, pa tudi dolgočasje brez primere in brezbriznost. Mnogim se zdi pogrebni obred priložnost za klepet z znanci. Ob molitvi za rajne pa se poskusijo odkupiti kar s cvetjem in svečami. Velikonočna sveča pa tiho gori in kliče k veri v vstalega Zveličarja. Samo v tej veri smo obvarovani pred življenjskim obupom. In v tej veri smrt postane težko pričakovano SREČANJE, ne pa zadnje dejanje izginotja v nič.

Vir: Kaj početi z vero, Družina 2003

ZGODILO SE JE:

Znamenja poslednjega časa, kužne bolezni

Marsikdo se sprašuje, kaj se dogaja v ozadju pandemije, ki smo ji priča. Obstajajo različne teorije razlage. Virus Covid-19 vsekakor ni nastal slučajno, je plod človeške hudobije, podvržene satanskemu načrtu ustrahovanja, zapiranja vase, ločitve od drugih ljudi, ne pozabimo, da smo ljudje po Božji zamisli družabna bitja in ubijanja. Sliši se in je kruto, pa žal resnično. Namesto, da bi ljudje živeli v miru, medsebojni ljubezni in spoštovanju, se dogaja ravno nasprotno. Največja bitka med dobrim in zlim se dogaja v Ameriki, povezano z volitvami novega predsednika. Prostožidarji hočejo na vsak način spraviti z oblasti Trumpe, da bi lahko uveljavljali svoje načrte, postaviti nov svetovni red - »New World Order«, zmanjšati svetovno populacijo (beri: pobiti ljudi) in imeti ves svet v svojih rokah. Tudi v naši domovini nosimo posledice tega boja med dobrim in zlim. Pandemija se je ponovno razširila, zato smo morali ponovno prenehati z javnim bogoslužjem. Za marsikoga je to težka preizkušnja, vendar ne smemo klonit pod preizkušnjo, ampak se je potrebno okleniti vere, neumorno moliti, se postiti in delati žrtve. Nemožnost obiska svete maše je vsekakor ena izmed njih in vse to darovati Sveti Trojici kot žrtveni dar za zadoščevanje za vso hudobijo, ki se dogaja pri nas in po svetu. Bog je zelo žaljen z grehi zato potrebuje nekoga, ki bo s svojo žrtvijo zadoščeval zanje. Naša pripravljenost in odprtost Božji volji je tista, ki tolaži Božje Srce. V tej

preizkušnji je mati Marija tesno ob nas in nas bodri, ne obupaj, glej mojega Sina, Križanega! V Medjugorju je 25. oktobra letos rekla: "Dragi otroci! V tem času vas kličem, da bi se vrnil k Bogu in molitvi. Kličite vse svete na pomoč, da bi vam bili oni zgled in pomoč. Satan je močan in se bori, da bi čim več src pritegnil k sebi. Želi vojno in sovraštvo. Zato sem z vami tako dolgo, da vas vodim na pot odrešenja. K Tistemu, ki je pot, resnica in življenje. Vrnite se, otročiči, k ljubezni do Boga in On bo vaša moč in zatočišče. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu." Marija nas ne straši, marveč spodbuja. Ona je naša Mati, ki skrbi za vsakega svojega otroka. Zaupajmo Bogu kot je zaupala Ona tudi v tem času preizkušnje. Zatekajmo se s posvetitvijo v njeno Brezmadežno Srce, da bomo njena last in s tem obvarovani pred hudičevimi napadi. Bogu hvala, ker nam pošilja nebeško Mater, da nam pomaga!

PRED NAMI:

SVETA CECILIJA 22. NOVEMBER

Na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu, praznik Kristusa Kralja goduje sveta Cecilija zavetnice cerkvene glasbe in pevcev. Letos žal ne bomo mogli praznovati godu ob skupnem bogoslužju, se pa bomo na ta dan godu vseeno spomnili s hvaležnostjo, saj se lepega bogoslužja kar ne moremo predstavljati brez petja in spremljave orgel. Že Judje so pri svojem družinskem bogoslužju slavili Boga s petjem psalmov in hvalnic in to navado so od njih prevzeli prvi kristjani. Vsem, ki sodelujete pri cerkvenem petju (organisti, zborovodje, cerkveni pevci), iz srca voščim ob vašem skupnem prazniku, saj *kdor poje, dvakrat moli*. Hvala vsem, ki svoje talente darujete v blagor Cerkve. Kdor uporablja svoje talente v blagor Cerkve, blagoslov tudi ne izostane. Bog vas živi, na priprošnjo svete Cecilije!

CELODNEVNO ČEŠČENJE NA JESENICAH – torek 1. december

Ob začetku adventnega časa bomo na Jesenicah upam, da lahko imeli v **torek 1. decembra** praznik celodnevne češčenja Jezusa v Najsvetejšem oltarnem Zakramentu. Začeli bomo ob 7.30 uri, sklenili pa ob 18. uri. Pri osebni molitvi je po sedaj veljavnih navodilih na enkrat lahko **največ 6 molivcev hkrati**. Upoštevajmo tudi medsebojno razdaljo 2 metrov. V **nedeljo 29.11.** bo zadaj na mizi list, kjer se prosim vpišite, kdaj boste molili, da ne bo težav glede števila molivcev.

KARITAS - MANJŠA SVEČA ZA SOČLOVEKA SREČA

Župnijska karitas Jesenice vas tudi letos vabi k akciji **MANJŠA SVEČA ZA SOČLOVEKA SREČA**. Sveče so na voljo na mizi pod korom. Za sveče zbiramo prostovoljne prispevke, s katerimi bomo pomagali našim prosilcem pri plačilu položnic za osnovne življenjske stroške.

Bolj pomembno od dolžine dni gorenja, vrste, velikosti in števila sveč, je misel na naše rajne in na našo lastno umrljivost. To nas spodbuja k večjemu sočutju in odprtosti do ljudi, s katerimi živimo. S svojim darom naredimo nekaj lepega in konkretnega za ljudi okrog nas, ki bijejo bitko za vsakdanji kruh.

HVALA vsem, ki darujete za našo Karitas.

ŽUPNIJSKO ROMANJE NA POLJSKO JE PRESTAVLJENO NA DRUGO LETO

Štiridnevno romanje na Poljsko je prestavljeno na drugo leto. Novi termin bomo še sporočili. Na romanju si bomo ogledali Krakow, Marijino središče v Częstochowi, Wielicka - rudnik soli, Auschwitz – koncentracijsko taborišče in Wadowice - rojstni kraj svetega papeža Janeza Pavla II. Cena romanja je 300€ na osebo, ki vključuje vstopnine, polni penzion, nočitve v dvoposteljnih sobah v hotelu FeroExpress 3*. Doplačilo za enoposteljno sobo je 60€. Prijave na romanje sprejemamo v župnijski pisarni. Ob prijavi prosim poravnajte tudi akontacijo 50€.

V OČETOV HIŠO SO ODŠLI:

David Maučec (Hrušica), Bogdan Brezigar (Tavčarjeva), Marija Šušteršič (Hrušica), Mojca Novak (Hrušica), Bronka Pristov (Titova), Ivana Razinger (Revolucije), Mojca Novak (Hrušica), Rok Zalokar (Verdnikova), Marija Soklič (Titova), Tatjana Pribyl (Tavčarjeva)

ŽUPNIJSKI KOLEDAR ZA MESEC NOVEMBER 2020

- Darovanje »ofer« za potrebe naše cerkve bo v nedeljo 15. novembra.
- Nabirka za Karitas bo na 1. adventno nedeljo 29. novembra.